

Nagelaten Brokken

Een predikatie
Een dagboek
Een kort verslag

J.C. Philpot / J. Mackenzie / S.L. Philpot-Keal

Deel V

STICHTING HET BRAAMBOS

De dingen die overvloedig geschonken zijn en de Geest door Wie zij bekendgemaakt zijn

Een predikatie door J.C. Philpot, gehouden in de West Street Chapel, Brighton, op donderdagavond, 14 augustus 1856.

"Doch wij hebben niet ontvangen den geest der wereld, maar den Geest Die uit God is, opdat wij zouden weten de dingen die ons overvloedig van God geschonken zijn."

1 Korinthe 2:12

In het begin van mijn bevinding van de dingen van God, hetgeen nu meer dan negenentwintig jaar geleden is (ongeveer in 1826), werd mijn consciëntie (naar ik reden heb om te geloven) door de vinger van God zeer krachtig en zeer duidelijk de waarheid ingeprent: dat ik niets kon weten dan door Goddelijk onderwijs, niets hebben dan door Goddelijke gave en niets zijn dan door Goddelijk maaksel. En in plaats dat de waarheid die mijn consciëntie zo werd ingeprent door een volgende ervaring – van mijzelf of van de Heere – is uitgewist, heeft zij zich van toen af tot nu toe alleen maar meer en meer verdiept. Ik geloof dat ik er bij tijden zowel de wijsheid als de goedheid van God in kan zien, dat Hij die waarheid in de eerste beginselen der genade in mijn hart schreef; want ik kan verschillende weldaden die eruit voortkomen waarnemen. Juist in die tijd was mijn natuurlijk gemoed erg sterk uit op menselijke kennis, want ik had vele jaren aan diverse studies besteed. En als dat niet door Goddelijk onderwijs was tegengegaan, zou ik wellicht geprobeerd hebben mijzelf christen te maken, zoals ik mijzelf vroeger taalkenner had gemaakt.

Nogmaals, het plaatste genade als een Goddelijk juweel in de genegenheden van mijn hart. En daarbij vergeleken was al het andere maar drek en afval in mijn ogen. Bij tijden zie ik dat een derde weldaad die eruit voortgekomen is, was, dat het mij ertoe

bracht, genade in anderen, waar ik die ook zag, te bewonderen. Het heeft mij niet alleen vernederd, opdat ik op gelijke hoogte zou staan met de onwetendste en onontwikkelde die genade bezat, maar het liet mij in de gevoelens van mijn ziel heel vaak erg ver onder hen zinken; want in hen kon ik duidelijk de genade zien, die de duisternis van gemoed vaak voor mijzelf verborgen had. Nadat genade mij in eerste instantie zo aan mijn consciëntie was aanbevolen, heeft zij mij sindsdien voortdurend geleerd haar zo hoog te achten, te bewonderen en lief te hebben, waar ik haar ook kan herkennen. Ik denk niet dat ik er erg ver naast zit, als ik zeg dat de apostel Paulus geen andere mening was toegedaan, ook al zou ik niet zo aanmatigend zijn om mijzelf ook maar één moment met hem te vergelijken; want wie verheerlijkte de genade van God en het onderwijs en het getuigenis van de gezegende Geest zozeer als hij?

Wat ik tot zover gezegd heb moge een inleiding vormen op de woorden van mijn tekst. Bij het openleggen daarvan zal ik, met Gods zegen, uw aandacht vragen voor vier belangrijke punten, die er naar mijn mening zichtbaar in naar voren lijken te komen.

- I. Wat *'den geest der wereld'* is. Daarvan verklaart de apostel dat *'wij'* - waarmee hij zichzelf en geloofsgenoten bedoelt - die *'niet hebben ontvangen.'*
- II. Wat *'den Geest Die uit God is'* is, en wat het is Die te ontvangen.
- III. *'De dingen die ons overvloedig van God geschonken zijn.'*
- IV. De wijze waarop wij ze leren *'kennen.'*

I. We maken onderscheid tussen *'de wereld'* en *'den geest der wereld.'* Gods eigen getuigenis van *'de wereld'* is, dat *'zij in het boze ligt'* (1 Joh. 5:19) of *'in den boze.'* *'De wereld'*, als één groot geheel gezien, is één massa kwaad: een enorme verzameling van de verdorvenheid die kookt en borrelt in miljoenen mensenharten. Maar het is niet *'de wereld'* die we zo te vrezen hebben. Het is *'den geest der wereld'*, waarvan de apostel hier spreekt. Die is altijd onze grootste vijand en de terechte bron van onze ware vrees.

Laat mij onze voorstelling hier helpen met een beeld: In deze straat ligt een lijk. In een andere rolt een stinkend riool voort. In een derde ligt iemand in bed, door pokken aangetast. Het lijk, het stinkende riool of de zieke zouden ons niet kunnen besmetten, als er door deze verschillende voorwerpen geen fluïdum, geen uitstraling, geen uitwaseming, zou worden afgegeven. Ook zouden het lijk, het stinkende riool, de persoon die ziek is van de pokken, de voorbijganger niet met ziekte besmetten, als er in zijn bloed of gestel niet een zeker element zou zijn waarmee de uitwaseming of het fluïdum dat wordt afgegeven zich vermengt, en als hun vereniging geen ziekte teweeg zou brengen. Geestelijk is het precies zo. De wereld zou ons niet schaden als er geen sprake zou zijn van het afgeven van een verderfelijke invloed. En het is deze invloed, die 'den geest der wereld' is. Dus als de wereld deze invloed afgeeft en deze geest zich vermengt met de zaden van verdorvenheid in ons vleselijk gemoed, is zonde het gevolg van hun vermenging, net zoals ziekte het gevolg is van besmetting die het natuurlijke lichaam bereikt. Dus zoals wij naar de wind- of loefzijde van het lijk zouden gaan, met een wijde boog om het stinkende riool heen zouden gaan, de patiënt die aan vlektyfus lijdt niet anders dan door plicht of genegenheid gedreven zouden naderen, zo wilde deze man Gods ons waarschuwen tegen het gaan nabij de wereld; opdat wij, bewust of onbewust, niet zouden worden besmet met de 'geest' of de invloed die de wereld afgeeft.

Maar ik denk dat de apostel hier niet zozeer over den geest der wereld als *werelds* gezien spreekt - want de heiligen van God worden voor het merendeel voor openlijk kwaad bewaard - als wel over de in de godsdienst ingevoerde 'geest der wereld'; met andere woorden: de geest der *belijdende* wereld. Want zoals trots, egoïsme en genotzucht kenmerken van een wereldse geest in natuurlijke dingen zijn, zo oefent dezelfde geest een vergelijkbare invloed op de belijdende kerk uit, wanneer hij in de dingen van de godsdienst wordt ingevoerd. De geest is in feite precies dezelfde. Zoals satan - veranderd in een engel des lichts - nog

steeds satan is, is de geest der wereld in een dode belijdenis dezelfde als in wereldse goddeloosheid.

Nu de wereld geheel in staat van verzet tegen God is, met dodelijke vijandschap tegen Zijn waarheid, volk, beginselen, voorschriften en wegen vervuld is en zodoende lijnrecht tegenover alles waarin God behagen scheidt, staat, mengt deze geest der wereld zich vanzelfsprekend en noodzakelijkerwijs in alles in het geestelijke gemoed, dat voor de heerlijkheid van God is of voor het welzijn van de ziel. Daarom zegt de apostel vrijmoedig: 'Wij hebben niet ontvangen den geest der wereld.' Een geest zoals de wereld ademt, of dat nu trots, eigengerechtigheid, egoïsme of onafhankelijkheid is, zo'n geest komt nooit van God. Zo'n geest bestaat, en de wereld is er vol van. Maar wij, kinderen en heiligen van God, 'hebben deze geest niet' van boven 'ontvangen.' Hij kwam nooit tot ons in de wedergeboorte. Hij werd nooit in onze harten geademd door de werkingen des Geestes. Hij kwam nooit met een heilige inblazing van God. Als hij komt, als hij beïnvloedt of besmet, komt hij van de wereld rondom ons of de wereld binnen in ons, en geestelijk hebben wij er niets mee uit te staan. Wij ontdoen ons ervan, wij verwerpen hem, wij willen niet erkennen dat hij van God komt. Voornamelijk hierdoor zijn degenen die Gode levend zijn, onderscheiden van degenen die dood zijn in belijdenis. Als deze belijdenis naar behoren ontleed zou worden, zou men ontdekken dat zij een wereldse geest is, die in de godsdienst is binnengevoerd. Dezelfde geest die op grote schaal de hele wereld beademt, en in wolken besmettelijke damp wordt afgescheiden komt de hoven van Sion binnen. Dezelfde trots, hebzucht, wereldsgezindheid, zelfverheerlijking en genotzucht die zich op grote schaal in de wereld leven en bewegen, zelfs de adem van de vleselijke neusgaten, doen zich voor in een godsdienstige gedaante, komen vermomd met een masker van belijdenis, tooien zich in een evangeliekleed en beweren dat zij 'den Geest van God' zijn, hoewel men zou ontdekken dat het 'den geest der wereld is' als zijn ware karakter zou worden blootgelegd, en

slechts des te meer omdat hij in een evangeliegewaad gekleed is, met een evangeliennaam gedoopt is en zich evangeliepretenties aanmatigt. Maar, zegt de apostel, deze geest 'hebben wij niet ontvangen.' Wij haten zijn pretenties, wij verwerpen zijn invloed, wij ontdoen ons ervan, wij vertrappen hem onder onze voeten, wij kunnen er niet geheel vandaan blijven, maar wij zullen hem niet in onze boezems halen. Wij zien hem de hele wereld doordringen, maar wij zullen er zover mogelijk vandaan blijven.

II. Maar ik ga verder om het tegenovergestelde hiervan te laten zien. Want hier trekt de apostel de grote, onderscheidmakende lijn tussen het ontvangen van 'den geest der wereld', wat men doet in een godsdienstige belijdenis, en het ontvangen van 'den Geest van God', wat het onderscheidende kenmerk van de heiligen van Sion is. De belijdende kerk ontvangt 'den geest der wereld', die zij verwarren met 'den Geest Die uit God is', onder het mom van godsdienst. Maar de kinderen van Sion, de heiligen van God, degenen die door de Allerhoogste worden onderwezen, ontvangen 'den Geest van God', Die in geboorte, oorsprong, uitwerkingen, vruchten en gevolgen even onderscheiden van 'den geest der wereld' is, als Christus van Belial of de hemel van de hel.

Laat ons enige momenten bezien wat *'den Geest die uit God is'* is, en wat het is om die te *'ontvangen.'* 'Den Geest van God' betekent de Heilige Geest, de derde Persoon in de heerlijke Godheid, de beloofde Trooster, de Goddelijke Onderwijzer, de inwendige Voorbidder voor al de verkorenen der genade. En 'den Geest van God' wordt 'ontvangen', wanneer Hij wordt medege-deeld, wanneer de Heere Jezus Christus, Die 'opvoer in de hoogte en gaven genomen heeft om uit te delen onder de mensen' (Ps. 68:19) Hem uitstort. Maar in de meeste gevallen kunnen we Hem, wanneer we Hem ontvangen, alleen maar kennen door de uitwerkingen die Hij in het hart en de consciëntie te-weegbrengt en die groot, opmerkelijk en gedenkwaardig zijn.

Ik kan me niet voorstellen dat een ommekeer die de loop van de gedachten van een mens verandert, die hem een totaal nieuw schepsel maakt en die zijn aangezicht van de hel naar de hemel keert, ik kan me niet voorstellen dat een dergelijke ommekeer in een mensenhart kan plaatsvinden en dan geen spoor in gemoed en herinnering achterlaat; dat men 's morgens kan opstaan zoals men 's nachts neerlag, en er toch een machtige ommekeer in zijn ziel heeft plaatsgevonden waar hij niets van weet; waar die hem trof, wat hij teweegbracht, welke gevoelens in het leven werden geroepen, welke uitwerkingen werden gewrocht. Het werk des Geestes moet absoluut worden gevoeld. Als er een vinger pijn doet of een zenuw niet harmonieert, als we tegen een steen stoten of een scheut pijn vanwege de reuma voelen, wordt er een bepaald gevoel meegedeeld. En zullen we 'den Geest van God' dan ontvangen en een machtige ommekeer van duisternis naar licht en van de macht van satan naar God ervaren, maar er niets van afweten, in zekere mate tenminste; waar en wanneer het begon en welke gevolgen erdoor werden teweeggebracht?

Ik wil niet zeggen dat alle heiligen van God met gelijke helderheid kunnen nagaan wanneer, waar en hoe God Zijn machtige werk in de ziel begon. Maar het is mij een raadsel hoe een mens de machtige ommekeer die genade bewerkstelligt kan doormaken, maar toch niet ongeveer het tijdstip kent waarop de ommekeer in zijn ziel begon. Als we 'den Geest van God' hebben ontvangen, ontvingen we bepaalde werkingen die zich openbaren in gevoelens. Door hierop te zien kunnen wij in onszelf en anderen het begin van deze machtige ommekeer herkennen, zijn voortgang gadeslaan en zijn resultaten zien. Laten we er enkele van onderzoeken.

a. Wanneer 'den Geest van God' wordt ontvangen, is Hij als de *Geest van overtuiging*, en vooral van de zonde van ongeloof. Kunnen er eeuwige dingen op de consciëntie van een mens worden gelegd, kan zijn ziel voor de rechtbank van een beledigd God worden gebracht, kan gerechtigheid naar het richt-

snoer worden gesteld en het gericht naar het paslood, kan een mens zien wat de wet van God eist in haar breedte en geestelijkheid, maar er toch geen gevoel van hebben? Er moet sprake zijn van enig gevoel onder Zijn overtuigingen, als 'den Geest van God' een mens overtuigt van zonde, zijn hart verwondt en hem tot op het bot doorsteekt. In vroeger tijden riep men uit: 'Wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?' (Hand. 16:30) De tollenaar zei: 'O God, wees mij zondaar genadig!' (Luk. 18:13) En de uitwerkingen die in de consciëntie worden teweeggebracht wanneer de gezegende Geest de mens inleidt in de diepten van de val, zijn te vinden in de Psalmen en de Klaagliederen, in de smarten van Job, de klachten van Hizkia, de rouwklachten van Heman en de belijdenissen van Asaf in de psalmen.

b. Maar wij ontvangen 'den Geest van God' ook als een *Geest der genade en der gebeden*, waardoor we onze zielen voor God met zuchten, kreunen, tranen en menige worsteling voor de troon der genade uitstorten. En u kunt het niet opgeven, totdat Christus wordt geopenbaard als de kracht Gods. Zo ging dat bij mij, toen de Heere met mijn ziel begon. Al deze schreeuwen, tranen en smeekbeden waren er. In die dagen was ik gewend om bijna elke dag paard te rijden. En omdat ik zowel in grote psychische nood als in geestelijke arbeid verkeerde, is mijn zadelknop tijdens het zoeken van de Heere te midden van de woeste dalen en nauwe valleien van Ierland, waar ik tijdens de eerste beginselen der genade woonde, vaak nat van mijn tranen geweest. En vanuit mijn eigen gevoelens en bevinding heb ik altijd volgehouden dat het de levende ziel is die roept, en dat geen van Gods kinderen doodgeboren wordt.

c. Nogmaals, bij het ontvangen van 'den Geest van God' ontvangen we Hem als een *Geest des geloofs*. Sommigen beweren dat er geen geloof in de ziel is totdat Christus wordt geopenbaard en er barmhartigheid wordt bewezen. Maar vertel mij, als u dat kunt, wat is het dat de gerechtigheid Gods gelooft? Wat is het dat beeft voor Zijn soevereine Majesteit? Wat is het dat Zijn vreselijke toorn vreest? Wat is het dat met zuchten,

schreeuwen en kermen tot Hem komt? Als het geen geloof is, wat is het dan? De apostel zegt: 'Die tot God komt, moet geloven, dat Hij is, en een Beloner is dergenen die Hem zoeken.' (Hebr. 11:6) Vertel mij nu eens of een ziel die in gebed en smeking tot God komt, geloof heeft of niet. Is het ongeloof dat dringt tot gebed, zijn geroep doet oprijzen, hem doet vragen om barmhartigheid? Als het geen ongeloof is, wat is het dan? Is het wanhoop, bijgeloof, eigengerechtigheid of aanmatiging? Dat is 'den geest der wereld' die zich voordoeft onder het mom van godsdienst. Maar die hebben we niet ontvangen. Dus is het een levend geloof, maar niet overeenkomstig een geopenbaarde Christus, want Christus is nog niet geopenbaard; niet overeenkomstig vergeving van zonde, omdat er geen vergeving van zonde is bewezen. Maar het is evengoed een levend geloof, als wanneer de ziel de volle openbaring van Gods liefde geniet.

Kijk eens naar de hand van een baby, hoe teer, hoe zwak. Ik herinner mij, dat, toen mijn eerste kind werd geboren en ik naar het vingertje keek, het mij trof hoe zwak het was. Maar wat ontwikkelen deze zwakke vingers zich en wat groeien ze; bij een mannelijk kind tot de hand van een grote man. De roeier aan het strand die zijn boot met zo'n sterke en gespierde hand roeit had ooit uiterst kleine vingertjes. Is de hand die de roeispaan te midden van de stormachtige golven vastgrijpt een andere hand dan de uiterst kleine vingertjes die de baby had toen hij aan zijns moeders borst hing? En is het geloof in een christenziel, dat vergeving en vrede door het bloed van Christus aangrijpt, anders dan dat, wat de majesteit van God in een verbroken wet vreest? Kunt u twee geloven in een geestelijk mens vinden? Het moet hetzelfde geloof zijn, want ik lees slechts van 'één geloof' zowel als van 'één Heere' en 'één doop.' (Ef. 4:5)

Bij het ontvangen van 'den Geest van God' ontvangen we Hem dus als een Geest des geloofs. En zoals de hand waarmee het geloof wordt vergeleken, het voorwerp dat in de hand is gelegd vastgrijpt, of het nu klein is of groot, heet of koud, zo grijpt het geloof in de levende ziel datgene aan, dat God erin legt. En zo-

als het hetzelfde oog is dat verschillende voorwerpen waarneemt, soms mooie, soms vreselijke, soms starend naar de zee die door stormen in beroering wordt gebracht, en soms, zoals gisteren, glimlachend onder de stralen van de zon, zo is het door hetzelfde oog des geloofs dat de zondaar de majesteit Gods in een verbroken wet en de glimlach van een liefhebbend Vader in een genadig Evangelie waarneemt.

d. Als de Heere de ziel verder leidt, de waarheid openlegt, haar het plan der zaligheid voorstelt, een of andere zoete belofte aan het hart toepast, ontvangen we 'den Geest van God' als een *Geest der hoop*; een anker dat ingaat in het binnenste van het voorhangsel.

e. Als Christus wordt geopenbaard en aan de ziel kenbaar gemaakt door de kracht Gods, wordt de Geest geschonken als een *Geest der wijsheid en der openbaring in de kennis van Christus*, en zo leren we Hem kennen en de kracht van Zijn opstanding.

f. Wanneer Hij in het hart wordt gekoesterd en dierbaar en kostbaar wordt gemaakt, en de liefde van God met Hem in de ziel komt, wordt 'den Geest van God' ontvangen als een *Geest der liefde*.

g. Wanneer er sprake is van een blik op Hem in de hof en aan het kruis en de ogen overvloeien van tranen en het hart smelt van Goddelijke droefheid over de zonde, ontvangen we Hem als een Geest van boetvaardigheid en Evangelisch berouw.

h. Wanneer de ogen verlicht worden, en we gezegende dingen in Gods waarheid zien, ontvangen we Hem als een *Geest des verstands*.

Het is geen andere geest, maar dezelfde Geest van God in Zijn verschillende werkingen, Die ons onderwijst, in de ene waarheid na de andere leidt en onze zielen in geloof, hoop en liefde tot hen bevestigt, en dit alles op soevereine wijze, want wij ontvangen de Geest alleen maar als het God behaagt Hem aan ons mee te delen. Dus zoals de kinderen Israëls het manna in de woestijn verzamelden zodat 'degene die veel verzameld had, niets over had, en dien die weinig verzameld had, niet ontbrak'

(Ex. 16:18), zo kan niemand zich in het ontvangen van de Geest beroemen boven zijn naaste: 'Ik heb meer genade dan u.' Zoals de apostel zegt: 'Want elkeen van ons is de genade gegeven naar de mate der gave van Christus' (Ef. 4:7), ontvangen allen hun mate van de Geest, en worden door Hem gedoopt in hetzelfde lichaam en verenigd met hetzelfde heerlijke Hoofd.

Zo kan niet één lid van het verborgen lichaam van Christus zich boven een ander beroemen. Zal mijn pink ontevreden zijn omdat het mijn duim niet is? En mijn duim omdat het mijn hand niet is? En mijn hand omdat het mijn arm niet is? Zijn zij er niet alle tevreden mee om elk zijn toegewezen plaats in te nemen en om elk zijn taak uit te voeren tot welzijn van het lichaam? Zo ook de Kerk van Jezus Christus, het huisgezin Gods, naar de verkiezing der genade: alle leden van het verborgen lichaam van Christus nemen hun bestemde plaats in en voeren de hun toegewezen taak uit. Dit wordt prachtig geschetst in 1 Kor. 12, waar deze gezegende waarheden als met een lichtstraal staan opgeschreven.

III. Maar ik ga verder naar ons derde punt, dat is: *'de dingen die ons overvloedig van God geschonken zijn.'* Als wij juist zijn onderwezen, mogen en zullen we God nooit beschouwen als iemand Die Zijn gaven spaarzaamelijk uitdeelt, zoals een kerkvoogd gemeentenrantsoenen uitdeelt, het brood misgunt als hij het in de hand van de arme legt en stuiver na stuiver uitdeelt alsof hij zijn eigen bloed aan zijn aderen onttrekt. Zulke verachtelijke, erbarmelijke denkbeelden van de barmhartige Majesteit des hemels mogen we er niet op nahouden. Hij is een vriendelijk en liefhebbend Vader voor Zijn volk en Hij deelt zijn gunsten niet met tegenzin uit, alsof Hij Zijn genade afmeet naar hun goede werken. Ik heb soms aan het lieflijke beeld van Salomo in zijn koninklijke gulheid jegens de koningin van Scheba gedacht als aan een type van Christus. We lezen van hem dat hij 'de koningin van Scheba al haar behagen gaf, wat zij begeerde; behalve wat hij haar gaf van zijn koninklijke gulheid.' (1 Kon. 10:13, Eng.

vert.) Zo geeft onze Koninklijke Weldoener de mensenkinderen méér dan in hun hart is om te vragen. En wat Hij geeft, geeft Hij overvloedig, uit Zijn Koninklijke gulheid; even overvloedig als de regen uit de hemel valt; even overvloedig als de zon haar heerlijke stralen werpt en de vruchten van het veld doet rijpen; even overvloedig als de wind over de aarde gaat; even overvloedig als de dauw op het morgengras druipt, zo overvloedig zijn de gaven van God aan Zijn Kerk en volk, overvloedig geschonken en niet karig of met tegenzin uitgedeeld.

Maar wat zijn de dingen die overvloedig geschonken zijn? Het eerste – en dat, wat al het overige omvat – is *de gave van Zijn geliefde Zoon*. Met het geven van Christus gaf Hij álles. De apostel verklaart dat Hij 'ons gezegend heeft met *alle* geestelijke zegening in den hemel in Christus.' (Ef. 1:3) We mogen geestelijke zegeningen nooit als losse fragmenten van de liefde van God beschouwen, louter stukjes en beetjes, verspreid liggende kruimels, stukken en brokken zoals drijvende stukken van een vaartuig dat schipbreuk heeft geleden; maar we moeten de zegeningen van het Evangelie beschouwen als alle voorradig in Christus ons Verbondshoofd. Alles wat geschonken is, is geschonken uit Christus, in Wie het de Vader behaagd heeft dat al de volheid wonen zou. Het is krachtens de vereniging met Hem en uit Zijn volheid, dat al deze zegeningen ontvangen worden. Daarom zegt de apostel op schone wijze: 'Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen overvloedig schenken?' (Rom. 8:32, Eng. vert.)

Hoe kunnen we onze gedachten voldoende verheffen, hoe onze harten opwekken, om de gave van Gods eniggeboren Zoon te bevatten – Zijn eeuwige Zoon, de Zoon des Vaders in waarheid en liefde – geschonken uit de boezem van God, opdat Hij vlees zou worden, zou lijden, bloeden en sterven; en door een lijdend leven en een verdienstelijke dood een Gode welbehaaglijke offerande zou offeren, een offerande waardoor de zonden van Gods volk voor eeuwig zouden worden weggedaan? De voornaamste

bron van alle bewondering en aanbidding en de eeuwige gelukzaligheid van de heiligen zal de heilige genieting van de verborgenheid van de vleesgeworden God zijn. De vleeswording van de tweede Persoon in de heerlijke Drie-eenheid – de eeuwige Zoon van de eeuwige Vader – Zijn aanneming van de menselijke natuur in vereniging met Zijn eigen Goddelijke Persoon, zal de verborgenheid zijn die de harten zal verrukken en de lippen van Gods heiligen met een eindeloos onderwerp van bewondering en vreugde vervullen door de talloze eeuwen van een nimmer eindigende eeuwigheid. In deze verborgenheid van de vleesgeworden God – in deze gave van Gods geliefde Zoon – ligt elke andere zegening die de Kerk kan ontvangen, of heeft ontvangen, opgeslagen en vervat; en met Gods zegen zullen we enige dingen, die overvloedig gegeven zijn, bezien.

1. Eén ding is *eeuwig leven*. Heeft uw ziel ooit het aangename gevoel en vooruitzicht van eeuwig leven enigermate voorvoeld? Ik herinner mij dat ik in de Kerk van Engeland stond en ik – zoals bekend is – geen dood mens of dode predikant was, want ik heb het leven Gods nu in mijn ziel en ik had het toen; en er zijn levende getuigen dat mijn bediening toen tot levendmaking van zielen gezegend werd. Maar toen ik in de Kerk van Engeland stond, moest ik op een dag een klein kind begraven, een van de lieflijkste kinderen uit de armere standen die ik ooit heb gekend. Omdat de begrafenis wat vertraagd was, stond ik bij het graf totdat zij het lijk bij mij brachten om te begraven. Naar het lichaam verging het mij erg slecht, maar ik werd ondersteund naar de ziel. Ik keek in het graf en voelde: O, hoe zoet om daar neer te liggen. Ik zal nooit gelukkig zijn in dit leven. Het is slechts een schouwspel van bezoeking en verdriet en ik zal nooit een lichaam hebben dat vrij is van ziekte en zonde, totdat ik een verheerlijkt lichaam heb. Hoe zoet om een gelukkige eeuwigheid tegemoet te zien! Wat een heerlijk vooruitzicht, wanneer die door het geloof wordt verwezenlijkt: eeuwige gelukzaligheid in de tegenwoordigheid van God, voor altijd vreugde in dat gelukkige, eeuwige thuis.

2. *Verzoening met God door het bloed van Zijn geliefde Zoon.* Dat wij, die vijanden van God waren in boze werken, verzoend en nabij gebracht worden; dat de zonde wordt weggedaan, de voor naamste oorzaak van strijd voor eeuwig wordt weggenomen; en een gevoel hiervan, dat vrede in het hart brengt, o, wat een overvloedige gave is dit!

3. *Rechtvaardigmaking door Christus' vlekkeloze gehoorzaamheid,* om voor de troon van God te staan zonder vlek, onvolkomenheid of iets dergelijks; elke zonde vergeven door de bloedstorting van de vleesgeworden God, en de mantel van de toegerekende gerechtigheid aangedaan en door het geloof ontvangen. Dit is een van de dingen die ons overvloedig van God geschonken zijn.

4. *De aanneming,* de aanneming tot kinderen van Zichzelf, waardoor het huisgezin van God als zonen en dochteren des Allerhoogsten kenbaar is. Dit is een gave die overvloedig door God geschonken is, want wie zou een wonderlijke genade als deze kunnen verdienen of opeisen?

5. *Een erfenis onder de heiligen,* waarvan God Zelf de Inhoud is; 'erfgenamen Gods en mede-erfgenamen van Christus' (Rom. 8:17); 'een onverderfelijke en onbevlekkelijke en onverwelkelijke erfenis.' (1 Petr. 1:4) Van de dingen die overvloedig van God geschonken zijn, is dit niet de minste.

6. *De macht over de zonde,* in zekere mate tenminste; zodat zij onderworpen wordt, het haar niet wordt toegestaan om te heersen, volgens de Goddelijke verklaring: 'Want de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade.' (Rom. 6:14) Nog nooit heeft een mens zijn eigen zonden kunnen onderwerpen of is in eigen kracht als overwinnaar te voorschijn gekomen. Het is de overvloedige gave van God, ontvangen uit Christus' volheid.

7. *De eindoverwinning over dood en hel*, de koning der verschrikking op de vlucht gejaagd en de hemel in zoete verwachting geopend; de lieflijkheden van Gods rechterhand voor de ogen van de verbaasde ziel geopenbaard. Dit is ook iets dat de heiligen van God overvloedig geschonken is.

De zegeningen van het Evangelie zijn in feite even talrijk als de sterren aan de middernachtelijke hemel of het zand aan de zee-kust. Neem alle zegeningen waarmee God de Kerk gezegend heeft, in elke plaats, met elk getuigenis, elk teken, elke glimlach, elke openbaring, elk sprankje troost, verleend aan de verkorenen der genade, vanaf de dagen van de rechtvaardige Abel tot het einde van de wereld, alle liggen begrepen en ingesloten in 'de dingen die ons overvloedig van God geschonken zijn.' Want zij vloeien alle voort uit eeuwige, onveranderlijke liefde. Zij zijn alle opgelegd in de volheid van Christus en zij worden alle door de erfgenamen der heerlijkheid uit Zijn volheid ontvangen. Er is niets dat te groot voor u is om te vragen, als uw ziel zich onder het juiste onderwijs bevindt, want 'de Geest Zelf bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtingen.' (Rom. 8:26) 'Doe uw mond wijd open', zegt God, 'en Ik zal hem vervullen.' (Ps. 81:11) Er is genoeg in Christus voor alle behoeften van Zijn volk, voor al hun moeiten, beproevingen en bezoeken. Al zinkt u in uw gevoelens tot aan de poorten der hel, in Christus zult u weer verrijzen tot aan de poorten der hemel. Er is geen put van ellende waar u in valt, of de kracht van Christus kan u eruit halen; geen gevaar waaruit er geen verlossing voor u is in 'de dingen die u overvloedig van God geschonken zijn.'

IV. Het laatste punt is het 'kennen' van de dingen die ons overvloedig van God geschonken zijn. Wat een dikke wolken van donkerheid breiden zich bij tijden over onze zielen uit; alle dingen zijn uit het oog; onze kenmerken en tekenen als het ware in de mist begraven. Het is als de mist op zee, die van het oppervlak van de enorme diepte komt en alle voorwerpen voor het

gezicht verbergt. Toch zijn de schepen op zee, maar deze dichte mist voorkomt dat men ze ziet. Zo is het bij tijden met onze zielen: alles is mistig en bewolkt en er kunnen geen kenmerken van het werk van God in onze harten worden waargenomen. Maar toch kennen wij ze, door 'den Geest van God' ontvangen, want Die is de enige weg waardoor zij gekend kunnen worden. Wij kunnen alleen licht in Gods licht zien, alleen door Gods geloof geloven, alleen door Gods liefde liefhebben. Daarom kunnen we de dingen die ons van God geschonken zijn alleen door de openbaring van de Geest kennen. Wat wij bevrijdend, bevindelijk, gevoelig kennen, kennen we slechts door Goddelijk onderwijs.

De apostel bad of God de Efeziërs den Geest der wijsheid en der openbaring in Zijn kennis wilde verlenen (Ef. 1:17), en of de ogen huns verstands verlicht mochten worden. Hoe duister is vaak ons gemoed, hoe laag zinken wij bij tijden. Het is alleen de Zoon van God, Die ons in staat kan stellen te verrijzen; alleen door de openbaring van Zijn Geest kunnen wij geloven dat wij de Zijne zijn. Wij weten dat Hij God is wanneer Hij schijnt, zoals wij de zon kennen wanneer zij aan de zomerse hemel blinkt. Wij kennen Hem door de onderwijzing van de Geest, maar kunnen Hem niet zien, totdat onze ogen door God geopend worden. De zon kan in al haar heerlijkheid schijnen, maar deelt dat leven mee aan de ogen der blinden, of verwarmt dat het lijk dat in de kist ligt? De blinden zien niet, de doden horen niet; de levenden, alleen de levenden zien en kennen de Zoon van God.

Zo ziet u dat ik mij tot het eind consequent heb gehouden aan dat, wat ik in het begin heb beweerd. Op jonge leeftijd werd dat in mijn consciëntie geschreven; en het staat er nu nog steeds in geschreven. Wij kunnen niets kennen, dan door het onderwijs van God de Heilige Geest. Zal dit tot zorgeloosheid, aanmatiging, antinomianisme leiden? Sommige mensen verdraaien de waarheid tot hun eigen ondergang. Maar een kind van God zal dat niet doen. Hij voelt zijn onkunde voor God. Hij wordt door

'den Geest van God' getrokken tot gebed en smeking of Hij hem onderwijst, hem leidt, Christus in hem openbaart. Degenen die dood zijn in zonde verhardden zich als klei tot meerdere goddeloosheid door dezelfde zon, waardoor anderen versmelten tot berouw en liefde. Zullen wij er echter de Schrift de schuld van geven, de God Die openbaarde en inspireerde, en de Heilige Geest Die de dierbare waarheid aan het hart toepast en ons de dingen die ons overvloedig van God geschonken zijn te kennen geeft? Wij moeten God van elk gebrek in deze zaak zuiveren. 'God zij waarachtig, maar alle mens leugenachtig.' (Rom. 3:4) Hij zal Zichzelf zuiveren. Niemand zal Hem beschuldigen. En wee de mens, die een vinger tegen de Majesteit des hemels opheft! Dat is een oorlog die vreselijk is om in verwickeld te raken. Als het volk van Israël al de overhand over de kinderen van Amalek had, zal de God van Israël zeker de overhand hebben in Zijn strijd tegen allen die zich tegen Zijn macht keren. Zoals elk gevecht tegen God en de waarheid, is dat tot hun verderf, ellende en rampspoed! Loof Zijn heilige Naam als iemand van ons ertoe gebracht wordt met Zijn goedheid, barmhartigheid en liefde in te stemmen. De Heere zegene het gesproken woord om Zijns Naams wil.

Amen.